

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095245280/facsimile.pdf (tilgået 29. november 2021)

Anvendt udgave: Syner

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

selv: Dette har jeg måske fortjent, for den tro var dog vel ikke så urokkelig -- men at jeg derfor skulle gi den hen til at bli grinet af Kærligheden dermod, udtræbe jeg med begejstring, den evige kærlighed, som jeg ikke behøvede at tilsværge hende, fordi hun vidste, at aldrig kunde den noen sinde slukkes --

Hør, hør, hør, hør, hø, hø, hy, hy, hyl brølede, vrinskede, gøede og gnuagede det med mange forskellige dyrestemmer.

Dette her kommer fra noet, der er over mig, der har større indsigt og mindre tro end jeg, noet, jeg kan lære af -- skal jeg da nu til at tro noet andet end hidtil?

Jeg stod længe med min violin under armen og så på tågernes endeløse tagit og på kreaturerne, som gumlede sig i søvn, og så så jeg sidan til mig selv: Dette er aldrig lændet mig før, det er såklart nyt og skal derfor undersøges. Har jeg noen sinde lært ad alvorlige sager? Har jeg drømt om, at man bare kunde smile ad dem? Skulde det måske ikke være alvorligt? Hvad for noet! det, som jeg har anvendt så megen tid og kærlig omhu på! Vor kærlighed, ja den var usægtelig som den lunefulde måne, idet den til tider skrumpede ind, hulkandede og spidsnæset i en bedrøvelig grad, mens den så ganske vist til andre tider bredte sig overmodig rund, smulende i lystig fukthed. Ja vel hade vi vort ny og næ, den kærlighed fyldte jo ikke altid lige meget op i os, og det kunde se ud, som den nu og da vilde visne bort til slet intet, men det gjorde den da ikke, det var kun en overgang. Men jeg kunde læ ad den?

Hvad! er jeg syg, gå! Det kildner mig i strubben, og jeg føler en trang -- er jeg besat? Har jeg slået en grinedjævel? Siver der gaskab ind gennem huden på mig? Jeg kender ikke rigtig mig selv igen; jeg er vist meget syg, min hals er fuld af latter, når jeg tænker på -- både det ene og det andet, som jeg ikke tør nævne mere. Hvad er der da i stedet for alt det? Hvad er der, som ingen tør grine ad? for noet må der være.

Hvor er det? spærte jeg ud over engen. Hvad er det? sa jeg til tågen.

Farvel, skræmt, og farvel, engl! Jeg skal ud og søge efter alvor. Farvel, røde kalve og hvide lam, farvel, tågel! Det vater måske længe, inden I ser mig igen, det kan være, jeg skal meget langt

